

Camellia

黛墨 ไต้บัว เขียน
แนวคำบนหลักคา แปล
Yuyasheng Un

权
 冠
 天
 下
 神
 云
 小
 毒
 妃
 6
 อยา
 ยอตพิษ
 พิษจิตใจ
 อด
 ฝืน
 ทรน

บทที่ 241 ท่านี่ซินเดอเรเสียดจริง

เมื่อคุณจีเฟิงฟังจบ แวตาล้ำลึกจ้องเขม็ง ก่อนเอ่ยขึ้นว่า “เหตุใดเรื่องนี้จึงลุลงขนาดนี้”

เจิงซู่กล่าวต่อว่า “ข้าเหนื่อยก็แปลกใจ ชาวสื่อในหมู่ราษฎร ล้วนพุ่งเป้าไปที่หวงกู่เฟย บัดนี้ความโกรธแค้นในหมู่ประชาชน ลุกโชน คล้ายต้องการให้ฝ่าบาทลงโทษหวงกู่เฟยให้ได้”

“น่าขันนัก ลีหยางกำลังตั้งครมร์กเชื่อพระวงศ์ นางเป็น องค์หญิงแห่งแคว้นหลี่ ฮองเต้จะลงมือกับนางง่าย ๆ ได้อย่างไร”
คุณจีเฟิงกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

ซุอินเยว่ขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวประเด็นสำคัญว่า “หาก ฮองเต้ไม่กล้าทำอะไรลีหยาง ความโกรธของราษฎรย่อมไม่มีวันสงบ สุดท้ายประชาชนก็มีแต่จะหาว่าฮองเต้ไร้ความสามารถ ถูกนางปีศาจล่อลวงจนหลงใหล ข้ารู้สึกว่เรื่องนี้เหมือนจงใจยก ลีหยางขึ้นมาเป็นข้ออ้าง แต่แท้จริงแล้วผู้ที่ถูกเพ่งเล็งอาจเป็น ฮองเต้เสียมากกว่า”

มุมปากของฉูจี้เฟิงคลี่ยิ้ม เขายกมือเกลี้ยปดอยผมข้างแก้มของนางเบาๆ เอ่ยว่า “อยู่กับข้าจนซึมซับวิชามาได้ไม่น้อยที่เจ้าพูดมานั้นถูกต้อง ฮ่องเต้ตกอยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก หากหลงโทษลี้หยาง ก็จะไม่เสียไมตรีกับแคว้นหลี แล้วก็ต้องสูญเสียโอรส หากไม่หลงโทษ ก็ไม่อาจคลายความไม่พอใจของราษฎร สุดท้ายก็ต้องเจอกับปัญหาทั้งนั้น”

ชูอินเย่ว์พับสมุดบัญชีแล้วใช้มือเท้าคาง ดวงตาแพรวพรราว “ท่านพูดเช่นนั้นราวกับท่านกำลังวางแผนอะไรบางอย่าง ฮ่องเต้เจอเรื่องนี้เข้า นี่ท่านคิดการใหญ่ไว้รีเปล่า”

ฉูจี้เฟิงส่ายหัวเบาๆ “สองวันนี้ข้ากินยังไม่ลง ต้องจัดการเรื่องในจวนอีก จะเอาเวลาไหนไปก่อเรื่องได้กัน”

ในขณะนั้นเอง ฉิงซู่เฟิงนึกขึ้นได้ว่าตนมีอีกเรื่องต้องรายงาน จึงรีบนำจดหมายลับออกมายื่น “ท่านอ๋อง ข้าจากแคว้นเหลียงขอรับ”

ฉูจี้เฟิงเปิดอ่านครู่หนึ่ง ขนตาดำยาวพลันขยับเบาๆ ดวงตาเย็นเยียบดูจุน้ำแข็ง “เซียวเจิ้งหมิงมาถึงแคว้นต้าฉีแล้ว มีนำล่ะเรื่องนี้ถึงได้ลุกลามรวดเร็วเช่นนี้ ต้องเป็นฝีมือเขาแน่”

เจิงซู่หมวดคิ้ว สีหน้าเคร่งเครียดยิ่งนัก

ซู่อินเยว่มองสีหน้าทั้งสองคนอย่างงุนงง “เซียวเจิ้งหมิงคือใครกัน เหตุใดพวกท่านจึงทำหน้าเคร่งเครียดถึงเพียงนี้”

ฉู่จีเฟิงแม้ริมฝีปากแน่น สีหน้าเคร่งขรึม อธิบายเสียงเรียบว่า “เขาคือผู้บัญชาการองครักษ์เสื่อแพรแห่งแคว้นเหลียง มีอำนาจบัญชาการสายลับทั่วแคว้น มีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว ได้รับความไว้วางใจจากฮ่องเต้แห่งแคว้นเหลียงยิ่งนัก”

เจิงซู่พยักหน้า เสริมอีกว่า “ได้หล้ากล่าวกันว่า ทิศใต้มีตุลาการเซียว¹ ทิศเหนือมีมัจจุราชฉู่”

ซู่อินเยว่พอได้ยินก็พลันเข้าใจทันที “ที่แท้ก็เป็นยอดฝีมือในด้านฆ่าคน แต่ว่าเซียวเจิ้งหมิงผู้นี้ ดูเหมือนจะเป็นจอมวางแผนยิ่งกว่าจอมสังหารเสียอีกกระมัง”

ฉู่จีเฟิงไม่ยอมรับฟัง สีหน้าเรียบตั้งปราศจากรอยยิ้ม ดวงหน้าขาวเนียนดูหยกฉายชัดถึงความไม่พอใจ “ข้าไม่ได้แค้

¹ ตุลาการในที่นี้คือ พันทวน (判官) คือผู้มีอำนาจพิพากษาในนรก มีหน้าที่ตรวจสอบและตัดสินความดีความชั่วของวิญญาณก่อนส่งต่อให้มัจจุราชพิจารณาโทษ

ฆ่าคนเก่ง ข้ายังชำนาญเรื่องวางแผน กลยุทธ์ จิตวิทยา เจ้าชายนั่นเทียบเข้าได้หรือ”

ชูอินเย่ว์รีบยื่นน้ำชาให้ แล้วกล่าวว่า “เข้าไม่ได้หมายความว่า เช่นนั้น ท่านเห็นหรือไม่ ผู้อื่นเรียกท่านว่ามัจจุราชคู่ ส่วนเขาเป็นแค่ตุลาการเซียว เทียบกันแล้วใครเก่งกว่าย่อมสงสัยไม่ยาก”

ฉูจี้เฟิงฟังแล้วก็พอใจขึ้นมา แวดตาพลันอ่อนโยนขึ้นทันที “ใช่ เจ้ากล่าวได้ถูกต้อง”

ฉูจี้เฟิงจิบชาช้า ๆ อารมณ์พลันสงบลง เขาจึงกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงจริงจัง “หน่วยข่าวกรองของแคว้นต้าฉีไม่พบเบาะแสของเซียวเจิ้งหมิง แต่คนผู้นี้มีอาจประมาทได้ หากข่าวลือเรื่องนางปีศาจมาจากฝีมือเขาจริง เช่นนั้นก็คงตั้งใจสร้างความปั่นป่วนในราชสำนักต้าฉี เพื่อให้แคว้นเหลียงเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากเบื้องหลัง”

ชูอินเย่ว์รู้สึกหนักอึ้งในใจ “หรือว่ากำลังจะเกิดสงคราม?”

แม้แคว้นต้าฉีและแคว้นเหลียงจะมีการปะทะเล็กน้อยในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่ก็ไม่เคยข้ามพรมแดนจนกระทบถึง

ชาวบ้าน จึงยังนับได้ว่าร่มเย็นเป็นสุข หากสงครามปะทุขึ้นอีก ก็ต้องมีการเสียเลือดเนื้อ และประชาชนต้องทุกข์ยากแน่นอน

นางเคยเป็นหมอในประเทศที่มีสงคราม ย่อมรู้ดีว่า ความสูญเสียจากสงครามนั้นสาหัสเพียงใด

“ฮ่องเต้ไม่ใช่คนที่รอถูกเล่นงานอยู่เฉยๆ หรือก” ฉู่จีเฟิง กล่าวเสียงเรียบ “ข้าเดาว่าเขาคงคิดจะเบี่ยงความสนใจไปทางอื่นแทน”

“หมายความว่าอย่างไร” ฉู่อินเยว่ยังไม่เข้าใจ

ฉู่จีเฟิงยิ้มเล็กน้อย ไม่ยอมอธิบายต่อ “อีกไม่นานเจ้าก็จะรู้เอง ไม่ต้องรีบร้อน”

ฉู่อินเยว่เบ่ปาก รู้ดีว่าเขาตั้งใจพูดแค่นั้นเพื่อทำให้นางเกิดความสงสัย

เชิงฉู่ที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ไม่แปลกใจ เพราะคุ้นชินกับนิสัยของท่านฮ่อง เขาจึงยังมองผู้เป็นนายด้วยแววตาที่ชื่นชมเช่นเดิม

“ระหว่างที่แม่ทัพซ่งเดินทางกลับลั่วหนาน มีใครจับตาดูหรือไม่” ฉู่จีเฟิงถามต่อ

คราวที่พวกเขาวางแผนบุกตำหนักอวี่นเพื่อช่วยเหลือสตรีนั้น เป็นจังหวะเดียวกับวันที่ซ่งอันต้องเดินทางกลับลั่วหนาน แต่ซ่งอันแอบวกกลับมากลางทางเพื่อร่วมภารกิจด้วย วิธีนี้ทำให้อ่องเต๋ไม่ระแวงสงสัยเขา

เฉิงซู่ตอบทันที “จากข่าวที่ได้มา ในวังมิได้ระแวงแม่ทัพซ่งเลย ไม่มีใครสะกดรอยหรือติดตาม”

ฉู่จีเฟิงพยักหน้าเบาๆ เขาเองก็คิดว่าเป็นเพราะซ่งอันจงรักภักดีต่ออ่องเต๋ไม่มีเปลี่ยน อ่องเต๋จึงให้ความไว้วางใจอีกฝ่ายยิ่งนัก

ความจงรักภักดีที่โง่งมของซ่งอันในอดีต กลับกลายเป็นผลดีในอนาคต

“จริงสิ ท่านอ่อง บุตรีของอดีตเสนาบดีกรมคลังนามว่าจางอิงยังมีชีวิตอยู่ นางบอกว่ารู้ความลับเกี่ยวกับป้ายทอง ข้าจึงตัดสินใจเองโดยพลการ ลักลอบพานางเข้ามาในเมือง” เฉิงซู่รายงาน

“ป้ายทอง?” ฉูจีเฟิงถลึงตามองเจิงชูทันที “เรื่องสำคัญ
เช่นนี้ เหตุใดไม่รายงานให้ข้ารู้แต่แรก!”

เจิงชูตกใจจนทรุดเข่าลงทันที ใบหน้าเต็มไปด้วยความ
คับข้องใจ “วันนั้นที่จวนเกิดเพลิงไหม้ ข้าน้อยตั้งใจจะรายงาน
แต่ท่านอ๋องบอกว่าจะอาบน้ำ หลังจากนั้นข้าน้อยก็มัวแต่ยุ่งเรื่อง
อื่นเลยลืมไปขอรับ”

ฉูจีเฟิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็พบว่าเรื่องนี้ตัวเองเป็น
ต้นเหตุ ทว่าเขาต้องรักษาหน้าตนเองไว้ จึงกล่าวเสียงราบเรียบ
ว่า

“เจ้าลืมไปเสีย เรื่องนี้ก็ช่างมันเถิด ข้าจะไม่ลงโทษเจ้า
พานางมาพบข้าเถอะ”

เจิงชูโล่งอกไปเปลาะหนึ่ง ใจยังมีความยินดีอยู่บ้าง
จึงรีบลุกขึ้นแล้วถอยออกไป

ชูอินเยว่เหลือบมองจู่จีเฟิง ก่อนกล่าวลอยๆ ว่า “ท่านนี่ ซินเดระ² เสียจริง”

“หืม? ซินเดระคืออะไรหรือ” จู่จีเฟิงถาม สีหน้าเริ่ม เครียดขึ้นเล็กน้อย แต่ฟังก็รู้ว่าไม่ใช่คำชมแน่

ชูอินเยว่เห็นหน้าเสียงเขาเปลี่ยนไป รีบขยับตัวเข้าไปใกล้ แล้วกล่าวอย่างประจบว่า “ไม่มีอะไรหรอก เป็นคำชมต่างหาก”

จู่จีเฟิงเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยแล้วว่า “ข้าไม่เชื่อ เว้นเสียแต่ เจ้าจะหอมข้าสักที”

“ท่านทำตัวเหมือนเด็กไม่มีผิด” แก้มของนางซินสีแดง ระเรื่อ ดวงตาก็อ่อนโยนขึ้นอย่างไม่รู้ตัว

ในใจของจู่จีเฟิงมีเพียงคลื่นน้ำกระเพื่อมไหวไม่หยุด สีหน้าอ่อนโยนลงยิ่งกว่าเดิม เขาไม่ได้รอให้ชูอินเยว่เป็นฝ่าย เข้ามา แต่โอบเอวของนางไว้ก่อน แล้วดึงนางเข้ามานั่งบนตัก ของตนเอง

² ซินเดระ - 傲娇 (àojiāo) คือคำที่ยืมคำมาจากภาษาญี่ปุ่น ツンデレ (tsundere) หมายถึง ลักษณะนิสัยของคนที่ปากไม่ตรงกับใจ ไม่แสดงความรู้สึก แต่ภายในกลับอ่อนไหว เช่นอาย

จากนั้นเขาจึงประคองใบหน้าของนางขึ้น ก่อนโน้มหน้า
จุมพิตที่ริมฝีปากของนาง พลันรู้สึกถึงความอบอุ่นและความสุข
ที่มากล้น

หัวใจของซุอิโนะแยร์เต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ จนแทบควบคุม
ไม่ได้ ร่างของนางเบาหวิว รู้เพียงว่าหน้ากับใบหูร้อนวูบวาบ
ไปหมด

ครู่หนึ่ง นางก็ผลัดเขาเบาๆ พลังเอ่ยว่า “พอเถอะ เตียว
ซ่าไม่กล้าเจอคนอื่น”

ซุอิโนะแยร์จึงยอมผละออก แม้ยังเสียดายอยู่บ้าง เขายัง
แลบลิ้นเลียริมฝีปากราวกับยังอยากลิ้มรสต่อ

ซุอิโนะแยร์สุดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามให้ตนเองสงบลง
ใบหน้ากลับมาเป็นปกติ ในขณะนั้นเอง เจิงซู่ก็พาคุณหนูจางอิ่ง
เข้ามา

จางอิ่งเดินเข้ามาในห้องเพียงลำพัง นางสาวซุอิโนะแยร์
ผมถักเปียขมวดเป็นมวยคู่ ทว่าท่วงท่าอย่างก้าวยังคงมีกิริยา
ของคุณหนูตระกูลใหญ่

เมื่อเห็นทั้งสอง นางทำท่าจะคุกเข่าคารวะ แต่ฉู่จีเฟิงก็ยกมือห้ามไว้ก่อน “เจ้าคือคุณหนูสกุลจาง ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น”

จางอิงกัมหน้าต่ำ สีหน้าเต็มไปด้วยความขมขื่น “นั่นมันเรื่องในอดีต ข้ายามนี้ก็แค่คนที่ไม่อาจเปิดเผยตัวได้ ข้าเป็นนักโทษกบฏที่ร่วมมือกับศัตรูขายชาติ”

พูดจบ นางก็ยังคงคุกเข่าลงอย่างสุภาพ ทำความเคารพอย่างครบถ้วน เสียงที่เปล่งออกมาสงบนิ่งไม่ต่ำไม่สูง

“คารวะท่านอ๋อง พระชายาหึงอ๋อง”

บทที่ 242 ขาดต้องการชีวิตของฉู่เจิ้งต่อเท่านั้น

ฉู่เจิ้งพึงเหลือบตามองนางครู่หนึ่ง ก่อนจะสั่งให้นั่งลง

จางอิงจิ้งนั่งลงอย่างระมัดระวัง แอบลอบมองสองสามี ภรรยาอยู่เงียบๆ

ซูอินแยร์นั่งอยู่บนตั่ง สวมเสื้อคลุมสีขาวทอดด้วยไหม ชั้นเลิศลวดลายผีเสื้อ เส้นผมดำขลับถูกรวบขึ้นด้วยปิ่นหยก สีเขียว คิ้วเรียวบางดูอ่อนหวาน แม้ไร้เครื่องประทีปโฉมก็ยังไม่อาจลบความงามอันเปล่งประกาย

กำไลทองที่ข้อมือยิ่งขับผิวพรรณให้ขาวผ่องดั่งหิมะ จางอิงสั่งสังเกตเห็นจี๋ทองที่เอวของฉู่เจิ้งเข้าซุกกับกำไลทองบน ข้อมือซูอินแยร์พอดี นั้นย่อมแสดงว่า ฉู่เจิ้งโปรดปรานซูอินแยร์ มากเพียงใด

ใจของจางอิงพลันรู้สึกแปลกประหลาดขึ้นมา

ในเวลาเพียงหนึ่งปี ชูอินแย้วราวกับกลายเป็นคนละคน ไม่หลงเหลือเค้าของสตรีบ้านนอก ตอนที่นางแต่งเข้าจวนหลังอ่อง ยังแต่งกับไก่อเสียด้วยซ้ำ กลายเป็นเรื่องตกลงไปทั่วทั้งเมืองหลวง ถึงขั้นมีคนตั้งโต๊ะพนันว่านางจะทนอยู่ในจวนนี้ได้นานสักกี่วัน

ใครจะคิดว่าเวลาผ่านไปหนึ่งปี ชูอินแย้วไม่เพียงไม่ตาย ยังรุ่งเรืองถึงเพียงนี้ จนสตรีทั้งเมืองหลวงต่างพากันอิจฉา

“คุณหนูจาง?” ชูอินแย้วเอ่ยเรียกอย่างอ่อนโยน ไม่รู้ว่านางกำลังคิดอะไรอยู่

จางอิงสะดุ้งเล็กน้อย รีบตั้งสติ กล่าวอย่างมีมารยาท “ขออภัย ข้าเสียมารยาทแล้วเจ้าคะ ขอบคุณท่านอ่องที่เมตตา รับฟัง ข้าซาบซึ้งใจอย่างหาที่สุดมิได้”

“เจ้ารู้เรื่องป้ายทองอย่างนั้นหรือ” ฉู่จีเฟิงเป็นฝ่ายถามขึ้นก่อน

จางอิงใจเต็นแรงเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าฉู่จีเฟิงสนใจเรื่องนี้จริง ก็ยิ่งรู้สึกมีหวัง

นางพยักหน้า กล่าวว่า “ก่อนบิดาจะสิ้นใจ เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้กับข้าไว้”

บิดานางเป็นคนรอบคอบ จึงตั้งใจเล่าให้นางและพี่น้องร่วมสายเลือดรับรู้ล่วงหน้า เพื่อเกิดเหตุไม่คาดฝัน จะได้นำมาใช้รักษาชีวิตไว้ได้

ฉู่จีเฟิงละสายตาดูขึ้นกล่าวเรียบ ๆ “ถ้าเช่นนั้นเจ้าว่ามา”

“ข้าอยากขอให้ท่านอ๋องล้างมลทินให้สกุลจาง ค็นความบริสุทธิ์แก่บิดาข้า หากวันหนึ่งท่านอ๋องขึ้นสู่ตำแหน่งสูง ขอให้อนุญาตตั้งป้ายวิญญาณของบิดาในศาลบรรพชน และยกย่องท่านอาผู้ล่วงลับของข้า”

“คุณหนูจาง” ฉู่จีเฟิงกล่าวแทรกขึ้นอย่างไม่พอใจ “เจ้ายังไม่ทันพูดก็เรียกร้องเงื่อนไขเสียแล้วหรือ”

จางอิงมองสบดวงตาเขาที่สาดประกายเย็นเยียบ หัวใจพลันวูบไหว แต่ยังมีนกล่าวดูต่อไปว่า “ข่าวของข้า...สมควรค่าพอจะแลกเจ้าค่ะ”

“เหอะ” ฉู่จีเฟิงหัวเราะเยาะเย็น

จางอิงไม่อาจหยั่งความคิดของเขาได้ จึงไม่กล้าเอ่ยอะไร
อีก

ซูอิ่นเยว่กลับกล่าวขึ้น “คุณหนูจางเข้าใจผิดแล้ว ทั้งข้า
กับท่านอ๋องมิได้มีจิตใจฝักใฝ่ในบัลลังก์ ข้าของเจ้าจึงไม่ควรค่า
กับสิ่งตอบแทนเช่นนั้น ท่านอ๋องช่วยล้างมลทินให้สกุลจางได้
ก็จริง แต่เรื่องที่ตระกูลเจ้ากับจางกู่ย่เฟยวางแผนทำให้องค์ชาย
สามถึงแก่ความตายนั้น บิดาของเจ้าก็ไม่สมควรได้รับเกียรติตั้ง
ป้ายบูชาในศาลบรรพชน ส่วนจางกู่ย่เฟยก็ไม่ควรได้รับเกียรติ
หลังเสียชีวิต”

ดวงตาของจางอิงเบิกกว้าง หายใจแรงขึ้นหลายส่วน
นางกล่าวอย่างขุ่นเคือง “เหตุใดผู้ที่ฆ่าคนเป็นผักปลา จิตใจ
โหดเหี้ยมอำมหิตเช่นท่าน จึงกลายเป็นผู้เที่ยงธรรมเช่นนี้เล่า
เจ้าคะ!”

“ใช่ ฆ่าฆ่าคนมาไม่น้อย” ฉู่จีเฟิงกล่าวเสียงเรียบ “แต่ข้า
ไม่เสแสร้ง หากจะเรียกร่องเกียรติยศหลังความตาย ข้าก็เตรียม
ใจไว้แต่แรกแล้วว่า จะยอมตกนรก”

จางอิงกัณฑ์พันแน่นกล่าวด้วยโทสะ “การช่วงชิงอำนาจ
ล้วนเป็นเช่นนี้ การผลัดเปลี่ยนราชบัลลังก์ย่อมหลีกเลี่ยงการ
นองเลือดไม่ได้”

“จริงอย่างยิ่ง ฉะนั้นตระกูลเจ้าก็เป็นเพียงผู้แพ้ในมหาก
กระดานนี้ ในเมื่อพ่ายแพ้ เจ้ายังจะหวังสิ่งใดอีกเล่า” ฉู่จี้เฟิงกล่าว
จริงจัง “ข้าจะบอกเจ้าให้ก็ได้ องค์กรชายใหญ่เป็นผู้ปลอมแปลง
หลักฐานใส่ร้ายสกุลจาง ไม่ใช่พระประสงค์ของฮ่องเต้ แต่เป็น
เพราะเขาเกรงว่าสกุลจางจะลากเขาตกต่ำลงไปด้วย เขาจึงใส่ร้าย
สกุลจางเพื่อเอาตัวรอด พวกเจ้าร่วมมือกับเขามานาน สุดท้าย
กลับถูกเขาหักหลัง เช่นนี้จะโทษผู้ใดได้อีก”

ทุกสิ่งล้วนมีเหตุมีผลของมัน แม้ว่าแท้จริงแล้วคนที่ใช้
ไข่มุกเพลิงปลอมหลอกล่อฮ่องเต้ผู้นี้คือซูอินเยว่ ทว่าหากจาง-
กู่ยเฟยมิได้วางแผนลอบสังหารองค์กรชายสาม เรื่องราวเหล่านี้คง
ไม่เกิดขึ้น

ใบหน้าของจางอิงซิดเซียว รำงสันสะท้อน นางกำมือ
แน่นจนเล็บจิกเข้าเนื้อกลับไม่รู้สึกเจ็บเลยสักนิด

นางหลุบตาลง ความแค้นอัดแน่นอยู่ในอก สุดท้ายกล่าว
ออกมาว่า “ใช่แล้ว! บิดากับท่านอาของข้าซุบเลี้ยงหมาป่า
ตาขาว³ ตัวหนึ่งมาโดยตลอด! สิ่งอื่นใดข้าไม่ต้องการ แต่ชีวิต
ของฉู่เจิ้งเต๋อ ข้าต้องได้! ขอท่านต้องช่วยเมตตา!”

ฉู่จีเฟิงมิได้เอ่ยสิ่งใด

ฉู่อินเยว่จึงกล่าวว่า “คุณหนูจาง ข้ากับท่านต้องสามารถ
ให้เงินเจ้า เจ้าเอาเงินไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ลั่วหนานก็ยังได้”

จางอิงส่ายหน้า ดวงตาเต็มไปด้วยความชิงชัง “ขอบคุณ
ในน้ำใจของพระชายาหลิงอ๋อง! เช่นเดียวกับที่ท่านต้องกล่าวไว้
สกุลจางพ่ายแพ้ในการชิงอำนาจครั้งนี้ ก็ไม่จำเป็นต้องเรียกร้อง
เกียรติใดๆ ทว่าบิดากับท่านอาข้าเฝ้าทะนุถนอมและให้การ
อบรมฉู่เจิ้งเต๋อด้วยความรักใคร่ แต่กลับถูกเขาหักหลัง! สกุล
จางถูกทำลายด้วยน้ำมือผู้อื่นข้ายอมรับได้ แต่กลับเป็นฉู่เจิ้งเต๋อ
ข้ารับไม่ได้! หากเขาไม่ตาย ข้ายอมไม่มีวันนอนหลับตาอย่าง
สงบ!”

³ หมาป่าตาขาว เป็นสำนวนจีน หมายถึง คนเนรคุณ ไม่รู้จักบุญคุณคน

มุมปากของฉู่จี้เฟิงยกยิ้มขึ้น เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “หากเป็นเรื่องนี้ ข้ายอมช่วยได้ เพราะฉู่เจิงเต๋อนั้น เดิมทีก็อยู่ได้อีกไม่นานอยู่แล้ว”

จางอิงถอนใจอย่างโล่งอก ก่อนจะถามต่อ “บุตรในครรภ์ของหวงกู่เยย ตอนนี้ยังไม่ทราบว่าเป็นหญิงหรือชาย บัดนี้ฮ่องเต้เหลือโอรสเพียงคนเดียวคือฉู่เจิงเต๋อ ท่านฮ่องถล่มกลับกล่าวว่าเขามีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน เช่นนั้น...ยังมีผู้สืบทอดบัลลังก์คนอื่นอีกหรือ”

นางจงใจหยั่งเชิงดูแผนการในอนาคตของฉู่จี้เฟิง

“นั่นไม่ใช่เรื่องที่เจ้าควรถาม” ฉู่จี้เฟิงเอนตัวฟังหมอนอิง เขาเอ่ยอย่างเกียจคร้าน ทว่าในน้ำเสียงแฝงไว้ด้วยความเย้ยหยันที่มองทะลุเจตนาของนาง

จางอิงรู้ตัวว่าล้ำเส้นเขาไปแล้ว จึงเปลี่ยนหัวข้อ “เช่นนั้น...ข้าขอเล่าเรื่องป้ายทอง ท่านฮ่องถล่มทราบ ว่า ทวดของท่านฮ่องถล่มซึ่งผ่านกับปฐมกษัตริย์เป็นที่น้องร่วมสายเลือด ได้ร่วมกันสร้างแคว้นต้าฉีขึ้นมา ปฐมกษัตริย์จึงพระราชทานบรรดาศักดิ์ให้ฮ่องถล่มให้ฉู่ซิงฝาน และกำหนดให้สืบทอดตระกูลตามลำดับ

ทว่าในรัชสมัยนั้นอัครเสนาบดีซึ่งเป็นท่านทวดของข้ากลับล่วงรู้
ความลับอะไรบางอย่างเข้า”

ผู้จีเฝ้าส่งเสียงในลำคอ เป็นเชิงให้กล่าวต่อ

“แท้จริงแล้ว ท่านผู้ซึ่งฝานรอบรู้ทั้งบุ๋นบู๊ แต่มีปรารถนาใน
บัลลังก์ เขาจึงสละราชสมบัติให้ปฐมกษัตริย์” จางอิงเอ๋ยขัดถ้อย-
ขัดคำ “ตอนนั้นแคว้นเดิมเพิ่งล่มสลาย ทั้งสมบัติและอาวุธ
ยุทธโศภณไว้มหาศาล ปฐมกษัตริย์ทรงเก็บรวบรวมสิ่งของ
เหล่านั้นไว้ในสุสานหลวง เพื่อภายภาคหน้าทายาทของเขาและ
ผู้ซึ่งฝานมีเหตุจำเป็นต้องใช้สิ่งของเหล่านั้น ทว่ากลไกสุสานจะ
เปิดออกได้ ต้องใช้กุญแจสองดอกไขพร้อมกัน ปฐมกษัตริย์จึง
มอบดอกหนึ่งให้ผู้ซึ่งฝาน เพื่อเป็นเกียรติและประโยชน์แก่จวน-
หลังอ่องในอนาคต”

มุมปากของผู้จีเฝ้ากระตุกเล็กน้อย รวากับเข้าใจความ
จริงบางอย่าง “ป้ายทองนั่นคือกุญแจ?”

จางอิงพยักหน้า

ซูอินเย่ร์ขมวดคิ้ว “ดูยังไงก็ไม่เหมือนกุญแจเลย”

“นั่นเพราะเป็นเจตจำนงของปฐมกษัตริย์ ไม่มีผู้ใดเตา
ออกเลยว่ป้ายทองนั้นแท้จริงคือกุญแจ” จางอิ่งกล่าวต่อ
“กุญแจดอกนี้สามารถนำความรุ่งเรืองมาสู่จวนหลิงอ๋อง...แต่
ขณะเดียวกัน ก็อาจนำหายนะมาด้วยเช่นกัน”

สีหน้าของจู่จี้เพิ่งแปรเปลี่ยนไปทันที รอยยิ้มพลันเยียบ-
เย็น “ทวดของข้าจากไปอย่างกะทันหัน เช่นนั้นเรื่องนี้เป็นฝีมือ
ของปฐมกษัตริย์นั้นหรือ ตอนที่ทวดของข้าสิ้นใจ บิดาของข้ายัง
ไม่เกิดเสียด้วยซ้ำ ความลับนี้จึงไม่ได้รับการสืบทอดมายัง
ทายาทรุ่นถัดไป พวกเจ้าสกุลจางเห็นว่าจวนหลิงอ๋องไร้อำนาจ
เจ้าจึงมั่นใจว่าคู่แข่งไม่รู้เรื่องนี้ เจ้ากล้าหาญนักถึงกับคิดขาย
ความลับให้ข้า”

บทที่ 243 เขากลายเป็นคนโลกไปเสียแล้ว

จางอิงหาได้แสดงอาการแปลกใจไม่ นางเพียงพยักหน้าเบาๆ “ถูกต้อง ผ่านไปไม่กี่ปีปฐมกษัตริย์กลับเริ่มรู้สึกเสียดพระทัยที่ทำเช่นนั้น พระองค์จึงคิดจะทวงกุญแจกลับคืน หวังฝืนกอำนาจและสมบัติทั้งหมดไว้ในกำมือ แม้นพระองค์จะฆ่าฉูชิงฝานไปแล้วกลับหากุญแจไม่พบ ท่านทวดของข้ารู้เรื่องราวเบื้องหลังอยู่บ้าง แต่สุดท้ายก็ถูกปฐมกษัตริย์ปิดปาก โชคดีที่ท่านทวดเฉลียวฉลาดเขียนทุกอย่างไว้ในบันทึกส่วนตัว”

“ข้าเข้าใจแล้ว เจ้าออกไปก่อนเถอะ ให้ฉิ่งชู่พาเจ้าไป”
ฉูจีเฟิงกล่าว

จางอิงชะงักไปเล็กน้อย ก่อนเอ่ยขึ้น “หากในปีนั้นฉูชิงฝานมิได้สละบัลลังก์ เช่นนั้นวันนี้ผู้ที่ครองราชย์อยู่...ก็คงเป็นท่านอ่องกระมัง”

นางไม่ยอมลดละ นางยังอยากยุยงให้ฉู่จีเฟิงสังหาร
ฮ่องเต้จู่กับฉู่เจิงเต๋อเพื่อแก้แค้นแทนสกุลจาง ทว่าเขากลับไล่
นางงั้นหรือ

“เรื่องเมื่อร้อยปีก่อน ข้ามิใคร่สนใจ” ฉู่จีเฟิงแค้นเสียด
“การเป็นฮ่องเต้มีอะไรดี พุดอีกอย่างลับหลังอีกอย่าง ไม่เหมือน
ข้า อยากฆ่าใครก็ฆ่า ไม่ต้องเสแสร้งให้เหนื่อยใจ”

จางอิงไม่อาจเข้าใจความคิดของเขาเลยสักนิด “เหตุใด
ท่านต้องจึงคิดเช่นนั้น หากเป็นฮ่องเต้ย่อมครอบครองใต้หล้า
มีอำนาจอยู่เหนือผู้คน ซายาของท่านก็จะได้เป็นฮ่องเฮา ใต้รับ
การเคารพบูชาจากอาณาประชาราษฎร์!”

นางหันไปมองฉู่อินเยว่ทันที หวังเห็นสีหน้ายินดีปรีดา
อย่างที่ควรจะเป็น ทว่าบนดวงหน้าของฉู่อินเยว่กลับไร้อารมณ์

“คุณหนูจาง ไม่ใช่ทุกคนที่ฝักใฝ่ในบัลลังก์”

ฉู่จีเฟิงไม่คิดจะต่อปากอีก จึงเรียกเจิงซู่เข้ามาพานาง
ออกไป

ในที่สุดภายในเรือนก็กลับคืนสู่ความสงบ สีหน้าของ
जूจีเฟิงพลันเคร่งขรึม ดวงตาล้ำลึก ยากคาดเดาความคิด

ซูอินแย้วเติมผงกฤษณาลงในเตากำยาน กลิ่นหอม
แทรกซึมไปทั่วทั้งห้อง ช่วยปลอบประโลมจิตใจของजूจีเฟิงให้สงบ
ลงในบัดดล

“ท่านกำลังครุ่นคิดถึงวาจาสุดท้ายของคุณหนูจาง
จั้นหรือ” ซูอินแย้วเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง อยากรู้ว่าเขาคิดเห็น
อย่างไร

หากเขาอยากเป็นฮ่องเต้จริง วันหน้าย่อมแต่งตั้งนางเป็น
ฮองเฮา

“หืม?” จูจีเฟิงเลิกคิ้ว ดวงตาเป็นประกายวาวขึ้นมา
“เปล่า... ข้าแค่คิดว่ามีเงินมากมายขนาดนี้ จะเอาไปทำอะไรดี
ต่างหาก”

มุมปากของซูอินแย้วกระตุกเล็กน้อย นางกังวลอยู่แทบ
ตาย ที่แค้นางกลับคิดมากเกินไป

จากนั้นจู่จีเฟิงก็หยิบป้ายทองออกมา เขาลูบไล้ไปมาอย่างแผ่วเบา “ไม่แปลกใจเลยที่แม่แต่ฉันเข้ก็ยังสืบหาเบาะแสของมันไม่ได้ ที่แท้ปฐมกษัตริย์ปิดปากทุกคนที่ล่วงรู้ความลับนี้ไปหมดแล้ว”

ซูอินเยว่เอ๋ยท้วง “ก่อนอื่น สิ่งที่จางอิงพูดก็ไม่แน่ว่าจะเป็นความจริง ต่อให้เป็นจริง ทรัพย์สมบัติในนั้นก็ควรเป็นของราชสำนัก หาใช่ของท่านเองไม่”

“ตอนนี้คลังหลวงก็ร่อยหรอ ใต้หล้าก็แทบจะควบคุมไม่ได้ ฮ่องเต้ถึงได้ส่งหลวงซื่อมาแฝงตัวในจวนหลังฮ่องเพื่อล้างความลับเรื่องกุกุญแจ เห็นที่สิ่งที่จางอิงพูดก็มีเค้าความจริงอยู่มาก” จู่จีเฟิงยิ้มด้วยความภาคภูมิใจ “ถ้าข้าได้มันมาก่อน มันก็เป็นของข้าใช่หรือไม่ เยว่เอ้อร์ เจ้าคิดอย่างไร”

ซูอินเยว่จนวนัญญาจะเถียง ได้แต่กล่าวว่า “แต่ว่ากุกุญแจอีกดอก ยังอยู่กับฮ่องเต้”

ผ่านไปเนิ่นนานก็ไร้เสียงตอบรับ เมื่อนางหันไปมอง จึงเห็นเขาคลี้แผนทีวังหลวงวางแผ่นนโตะ มือหนึ่งลูบคาง ขณะพินิจพิจารณา

“ท่านอ๋อง...” ซูอินเยว้ยิ้มปาก “เมื่อก่อนท่านไม่เคยโลก
ในเงินทองเลยสักนิด”

“ก็จวนหลังอ๋องต้องสร้างใหม่มิใช่หรือ ต้องใช้เงินมาก”
จูจีเฟิงกล่าวอย่างมั่นใจ รวากับเหตุผลนี้ถูกเตรียมไว้ก่อน
แล้ว

ซูอินเยว้ทั้งขำทั้งอ่อนใจ “อ๋องเต้คงชอบป้ายทองไว้เป็น
อย่างดี ท่านเอาแต่นั่งคิดอยู่เช่นนี้ก็เปล่าประโยชน์”

จูจีเฟิงคิดตามแล้วพับแผนที่เก็บ “ก็จริง ไม่จำเป็นต้อง
รีบร้อน พอเขาตายเมื่อไหร่ ข้าค่อยถามก็ได้”

ซูอินเยว้เห็นเขายิ้มระรื่นเช่นนั้น ก็เดาออกทันที

แท้จริงแล้วเขากำลังวางแผนว่าจะใช้เงินก้อนโตนี้อย่างไร
ต่างหาก!

ณ วังหลวง ตำแหน่งเป่ยน

นับแต่วันนั้นที่ลีหยางถูกทำให้ตกใจจนเสียขวัญ ครรภก็ไม่มีน้คง ร่างกายยิ่งทรุดโทรมลงทุกที

ฮ่องเต้จึงให้อันกงกงเร่งตามตัวตงจางเฉิงอยู่หลายครั้ง ในที่สุดก็สามารถเชิญตงจางเฉิงเข้าวังอย่างเงียบเชียบ ให้เขาเข้ามาตรวจชีพจรของลีหยางก่อน

ตงจางเฉิงคลุมร่างด้วยผ้าคลุมสีดำ ปิดใบหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง ครั้นก้าวเข้าไป ลีหยางก็หวีดร้องออกมาทันที ร่างสั่นสะท้าน ถอยหนี โบกหน้างวมเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและตื่นตระหนก

ลีหยางสะอื้นให้ “ฝ่าบาท...ได้โปรดยกโทษให้หม่อมฉันเถิด อย่าให้หม่อมมาตรวจอาการของหม่อมฉันเลยนะเพคะ”

ฮ่องเต้จึงได้เห็นนางรำไห้สะอึกสะอื้นน่าสงสารนัก ก็อดเวทนาไม่ได้ รีบตรงไปนั่งเคียงข้างนาง จับมือนางไว้แล้วกล่าวปลอบเบาๆ “เจ้าพูดอะไรเช่นนั้นกัน เจ้าไม่ได้กระทำความผิดอันใด เราจะลงโทษเจ้าได้อย่างไรเล่า”

ลีหยางร่ำไห้ปิดหน้าด้วยความเจ็บปวด “แต่ราษฎรต่าง
กล่าวหาว่าหม่อมฉันเป็นนางปีศาจ ไม่เพียงเท่านั้น ยังทำให้
พระเกียรติยศของฝ่าบาทต้องมัวหมอง หม่อมฉันอับอายเกิน
กว่าจะพบฝ่าบาทเพคะ”

ฮ่องเต๋จื่อเห็นนางคิดเพื่อตนเช่นนี้ ใจพลันอ่อนยวบลงตั้ง
สายน้ำ “วางใจเถิด เรื่องนี้เรามีทางรับมือ ไม่นานผู้คนก็จะลืมไป
เอง เจ้าตอนนี้มีหน้าที่เพียงรักษาครรภ์ให้ดี ให้กำเนิดพระโอรส
ที่แข็งแรงสมบูรณ์ให้เรา เข้าใจหรือไม่”

ลีหยางน้ำตาคลอหน่วย นางเงยหน้าขึ้นมองฮ่องเต๋ ก่อน
จะพยักหน้าเบาๆ

ฮ่องเต๋จื่อจึงช่วยซับน้ำตาให้นาง แล้วจึงอนุญาตให้
ตงจางเฉิงเข้าไปตรวจชีพจร

ตงจางเฉิงไม่ได้คิดว่าลีหยางงดงามหรือมีเสน่ห์อะไร เขา
กลับคิดว่านางเจ้าเล่ห์เพทุบาย ทว่าระหว่างเขากับฮ่องเต๋จื่อ
มีเพียงผลประโยชน์ร่วมกัน เขาหาได้มีใจรักก็ไม่ จึงไม่คิดจะ
กล่าวเตือน

เมื่อจับซีพจรแล้ว เขาก็ยิ่งมั่นใจว่าลีหยางจงใจปั้นเรื่อง
ขึ้น

สภาพครรภ์ของนางมันคงดี ไม่ปรากฏอาการผิดปกติ
อะไร เพียงแต่ใช้เครื่องหอมบางชนิดเพื่อให้ซีพจรไม่มันคง

ดูท่าว่าลีหยางเองก็เป็นกังวลไม่น้อยว่าความไม่พอใจ
ของราษฎรอาจลุกลามมาถึงตน

เพราะว่านางรู้ว่าตัวเองสร้างอ่อนแอ ครรภ์ไม่มันคง นาง
จึงหวาดระแวงตงจางเจิงผู้ลึกลับและไม่รู้ที่มา นางจึงเอ่ยถาม
“ฝ่าบาท...ไม่ทราบว่ามีคนผู้นี้เป็นหมอชื่อดังจากที่ใดหรือเพคะ”

ฮ่องเต้จึงอุบัตินี้วางใจในตัวลีหยางยิ่งนัก จึงกล่าวว่า “เขา
คือปรมาจารย์กู่จากแคว้นตงหนิง เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง”

หัวใจของลีหยางสันสะท้านขึ้นเล็กน้อย ความรู้สึก
กระสับกระส่ายพลันแทรกซึมเข้ามา ส่วนอาหลัวที่อยู่ข้างๆ ก็ปลัน
ชะงักไปเช่นกัน แววดาฉายแสงวาบ ก่อนจะรีบก้มหน้าลง

หลังจากนั้น ตงจางเจิงก็ชักมือกลับโดยไม่เปิดโปงเล่ห์กล
ของลีหยาง

“ขอฝ่าบาทวางพระทัย หวงกุ่มเพยเพียงแต่มีความวิตก-
กังวลมากไป กระทบมจะปรุงโอสถบำรุงครรภ์สักสองสามเม็ด
พะยะค่ะ” ตงจางเจิงเอ่ยขึ้น

ฮ่องเต๋ฉีอู่พยักหน้ารัว กล่าวพลางยิ้ม “ต้องรบกวนเจ้า
แล้ว”

ลีหยางไต้ยิ่นเช่นนั้นก็โล่งใจอยู่บ้าง หัวใจที่แขวนไว้สูง
ค่อยลดต่ำลง

จากนั้นตงจางเจิงจึงติดตามฮ่องเต๋ฉีอู่ออกจากตำหนัก
เป่ยเจิน ตลอดทางไม่มีชั้นที่หรือนางกำนัลเดินตามเลยสักคน
ทว่าตงจางเจิงกลับยังไม่ยอมถอดผ้าคลุมศีรษะลง

“ก่อนหน้านี้เจ้าปฎิเสธไม่ยอมเข้าวัง มิใช่เพราะแผนการ
นั้นล้มเหลว เจ้าจึงรู้สึกละอายใจไม่กล้าพบหน้าเราหรือไร”
ฮ่องเต๋ฉีอู่กล่าวกระทบกระเทียบ สีพระพักตร์ก็หม่นคล้ำไม่พอใจ
อย่างยิ่ง

ตงจางเจิงหาได้แสดงความอ่อนข้อแม้แต่น้อย เพียง
กล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบว่า “หากฝ่าบาทเห็นว่ากระทบไร
ความสามารถ ก็เชิญส่งกระทบออกจากวังเสียแต่ตอนนี้”

ฮ้องเต้จู้ฮู่ชะงักไปทันที แน่หนอนว่าเขาไม่อาจปล่อย
ตงจางเจิงออกจากวังไปง่ายๆ เพราะอีกไม่กี่วันเขาจะต้องกินยา
อายุวัฒนะแล้ว!

ฮ้องเต้จู้ช่มกลิ่นอารมณ์ พลังเปลี่ยนเป็นสีหน้ายิ้มแย้ม
“เราไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น เพียงอยากให้เจ้าช่วยทำเรื่องนี้ให้
สำเร็จเท่านั้น”

“หากฝ่าบาทเตรียมการทุกอย่างพร้อมแล้ว กระทบ่อม
ย่อมสามารถจัดการได้” ตงจางเจิงตอบรับทันที

บทที่ 244 สิ้นความโปรดปรานลี้หยาง

ฮ่องเต๋ฉีอยู่ช่วงนี้หงุดหงิดง่าย แต่ในวันนี้กลับได้ยินข่าวที่ทำให้เขาสามารถยิ้มกว้างออกมาได้ “ในวังยังมีนางกำนัลพรหมจรรย์อีกมากมาย ย่อมเพียงพอให้เจ้าใช้งาน”

ตงจางเจิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวต่อ “คำนิทาว่าร้ายของราษฎรหนักหนาหนัก ทว่ากระหม่อมมีแผนหนึ่ง ไม่เพียงช่วยฝ่าบาทแก้ปัญหาตรงหน้าได้ ยังสามารถกำจัดจวนหลิงฮ่องไปพร้อมกัน”

ฮ่องเต๋ฉียังคงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ฉู่จี้เฟิงกลายเป็นเสี้ยนหนามขัดขวางเขา ฮ่องเต๋ฉีทำอะไรฉู่จี้เฟิงไม่ได้ จึงได้แต่เงี่ยหูฟังแผนของตงจางเจิง

“เชิญเจ้าเข้ามา” ฮ่องเต๋เอ๋ย

ตงจางเจิงโน้มตัวมากระซิบบอกสามประโยค

ฮ่องเต้ฉื่อฟังจบก็อุทานขึ้น “ช่างยอดเยี่ยมนัก!” แล้วก็ลดเสียงลงถามอย่างระแວดระวัง “แผนการครั้งนี้จะไม่มีปัญหา
งั้นหรือ”

“คราวก่อนเพราะข้าไม่คาดคิดว่าพระชายาหลังฮ่องจะสามารถกำจัดกู่แห่งฝืนร้ายได้เอง แผนนั้นจึงล้มเหลว” ตงจางเฉิงกล่าว “แต่ครั้งนี้ ข้าจะใช้พญากู่”

ฮ่องเต้ฉื่อรู้ว่าพญากู่เป็นสมบัติประจำแคว้นของตงหนึ่ง เขาก็โล่งใจทันที

ไม่นาน อันกงกงก็นำตงจางเฉิงไปยังตำหนักหงเหมียนเพื่อปรุงยา สถานที่แห่งนั้นอยู่ใกล้ตำหนักเยิน ไม่ค่อยมีคนพลุกพล่าน เหมาะแก่การปรุงไอสดเป็นที่สุด

ฮ่องเต้ฉื่อยึดกายบิตซีเกียดเล็กน้อย รู้สึกสดชื่นขึ้นมาก จิตใจก็ยังแน่วแน่ยิ่งขึ้นไปอีก เขาจะต้องกินยาอายุวัฒนะให้ได้!

ต่อให้ต้องแลกกับชีวิตสตรีเพียงไม่กี่คน ถ้าสามารถแลกกับความเป็นมตะของตนได้ เช่นนั้นมีเหตุผลอันใดต้องลังเล!

คิดได้ดังนั้นก็ตั้งใจกลับไปยังห้องทรงพระอักษร

“ฝ่าบาท!” จ้าวซางเต๋อรีบวิ่งมาอย่างเร่งรีบ ฝ่าเท้ารวดเร็ว
ราวกับใช้วิชาตัวเบา

หากไม่ติดว่าอยู่ในเขตวัง เขาคงจะขึ้นหลังคาวิ่งมาก็
เป็นได้

แม้เป็นเช่นนั้น ฮ่องเต๋อจู่ก็ยังคงขมวดคิ้วมุ่นไม่พอใจ
“มีอะไรหรือ”

“นางกำนัลของหวงก๊วยเพย...” จ้าวซางเต๋อหอบหายใจ
หนึ่งครั้งก่อนกล่าวต่อ “อาหลัวลอบส่งข่าวออกไป ถูกคนของเรา
จับได้คาหนังคาเขาพะยะค่ะ!”

กล่าวจบก็ยื่นจดหมายลับให้

ฮ่องเต๋อจู่เปิดดู ก็เห็นเพียงข้อความสั้นๆ เพียงประโยค
เดียว ‘ปรมาจารย์กู่แห่งตงหนิงอยู่ในวังหลวง’

หากข่าวนี้แพร่ออกไป คงมีคนมาทำลายแผนของเขาอีก
เป็นแน่!

สีหน้าของฮ่องเต้จู่อยู่ปรากฏแววอำมหิตวาบผ่าน ดวงเนตร
ล้าลึกพลันปั่นป่วนราวพายุฝน “พานางไปยังตำหนักเป่ยเงิน
เราจะสอบสวนด้วยตนเอง!”

จ้าวซางเต๋อรับราชโองการ แล้วสั่งการให้ทหารราช-
องครักษ์จัดการทันที

ในตำหนักเป่ยเงิน ลีหยางที่เพิ่งรู้สึกโล่งใจกลับต้องชะงัก เมื่อ
ฮ่องเต้จู่อยู่เดินกลับมาอีกครั้ง พร้อมพาอาหลัวมาด้วย

“ฝ่าบาท อาหลัวทำผิดอันใดหรือเพคะ” ลีหยางมีผิวพรรณ
เปล่งปลั่งงดงามราวดอกเหมยเดือนสาม ดวงเนตรแฝงความ
ออกอ้อนสะกดหัวใจ

ทุกท่วงท่าของนางล้วนทำให้ฮ่องเต้จู่อยู่หวั่นไหว ไฟโทสะ
ที่คุกรุ่นอยู่ก็คล้ายลดลงเล็กน้อย เขานึกถึงเรื่องที่เคยเข้าใจ
ลีหยางผิด อีกทั้งนางยังตั้งครมอยู่ จึงบังคับตนเองไม่ให้
ตบหน้านาง และสะกดกลิ่นอารมณ์ไว้ชั่วคราว

ฮ่องเต๋ฉีอู่หนึ่งลง วางจดหมายลับลงบนโต๊ะ “เจ้าอ่านสิ นี่คือข้อความที่อาหลัวกำลังจะส่งออกไป”

ลี่หยางรู้สึกแปลกใจ เพราะนางไม่เคยสั่งให้อาหลัว ส่งข่าวอะไรเลย นางจึงหยิบจดหมายขึ้นมาดูด้วยความงุนงง

“เจ้าเป็นคนส่งนางนั้นหรือ” ฮ่องเต๋ฉีอู่เห็นสีหน้างุนงงของ นางก็ขมวดคิ้วแน่น ชั่วขณะนั้นเขาถึงกับเริ่มลังเลว่าเรื่องนี้นาง อาจไม่มีส่วนเกี่ยวข้องก็เป็นได้

จู่ๆ ลี่หยางก็นึกอะไรขึ้นมาได้มากมาย นางไม่อาจหยั่งรู้ จิตใจของฮ่องเต๋ฉีอู่ แต่สิ่งหนึ่งที่แน่ชัดคือ อาหลัวลอบส่งข่าว โดยไม่บอกนาง อาหลัวทรยศนางเสียแล้ว!

“หม่อมฉันไม่ได้สั่งเพคะ” ลี่หยางกล่าวเสียงหวานแผ่วเบา แล้วหันไปมองอาหลัว “อาหลัว เจ้าได้รับคำสั่งจากผู้ใด ถึงได้กล้า ส่งข่าวออกนอกวัง!”

อาหลัวคุกเข่าอยู่กับพื้น เงยหน้าขึ้นแค้นยี้มเย็นชา “ไม่มี ใครสั่งหม่อมฉัน หม่อมฉันทำเองทั้งหมด”

หัวใจของลี่หยางสะท้านวาบ ลางสังหรณ์ร้ายผุดขึ้นในใจ

สุดท้ายแล้วฮองเต้กลับไม่เชื่อนาง สั่งให้ทหารราชวงศ์
ลงทัณฑ์อาหฺลวฺทันที

ทหารราชวงศ์เหล่านั้นล้วนผ่านการฝึกฝนอย่าง
เข้มงวด พลະกำลังมหาศาล เพียงลงไม้ไม่ก็ท่อน อาหฺลวฺก็
หวัดร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด

เมื่อเขียนถึงยี่สิบไม้ แผ่นหลังของอาหฺลวฺก็ปริแตก เลือด
แดงฉาน นางกัดฟันแน่นก่อนตะโกนออกมา “หวงก๊วยเฟย! เป็น
หวงก๊วยเฟยที่สั่งหม่อมฉัน! นางให้หม่อมฉันส่งข่าวให้หลังฮอง!”

ฮองเต้ฉู่ได้ยินดังนั้นก็เดือดดาลสุดขีด ตวัดมือตบเข้าที่
ไบหน้าลี้หยางทันที “เจ้าทำจริง ๆ ด้วย!”

ลี้หยางถึงกับหน้ามืด ถลันกายถอยไปสองก้าว นางต้อง
ยัดเสาวัวจึงจะทรงตัวได้ บนไบหน้าขาวนวลมีรอยฝ่ามือแดง
เถือก เห็นได้ชัดว่าฮองเต้ฉู่ตบนางอย่างรุนแรง

นางจ้องมองอาหฺลวฺเขม็ง ดวงตาราวงูพิษเต็มไปด้วย
ความเคียดแค้น อยากจะฉีกเนื้อกินเลือดอีกฝายให้จงได้!

อาหลั้วจงใจทำเช่นนี้ นางรู้ดีว่าฮ่องเต๋ฉื่อเป็นผู้ที่สงสัยคนง่าย อาหลั้วจึงพูดก่อนว่าไม่มีใครสั่ง บีบให้ฮ่องเต๋ลดความหวาดระแวงลง แล้วค่อยกล่าวโทษสี่หยางภายหลัง เช่นนี้ฮ่องเต๋ก็จะเชื่ออย่างหมดใจ

สี่หยางไม่มีเวลาจะซักถามอาหลั้ว นางรีบประคองห้องคูกเข้าลงช้าๆ “หม่อมฉันถูกใส่ร้ายเพคะ หม่อมฉันไม่เคยสั่งอาหลั้วให้ส่งข่าวนี้อะค่ะ ขอบ่าบาทใต้โปรดสอบสวนให้กระจ่าง!”

“อาหลั้วเป็นนางกำนัลที่เจ้าพาเข้าวังมาเอง หากไม่ฟังคำสั่งเจ้า จะไปฟังคำสั่งใครได้!” เส้นเลือดบนหน้าผากของฮ่องเต๋ปูดขึ้นด้วยความกราดเกรี้ยว “สี่หยาง เรารักเจ้า เชื่อใจเจ้า กลับกลายเป็นว่าเจ้าร่วมมือกับหลังอ่องทรยศเรานั้นหรือ เจ้าช่างทำให้เราผิดหวังยิ่งนัก!”

สี่หยางน้ำตาคลอ เอ่ยเสียงสั่นด้วยท่าที่นาสงสารจับใจ “หม่อมฉันไม่ได้ทำ หัวใจของหม่อมฉันภักดีต่อฝ่าบาทเพียงผู้เดียว! เป็นอาหลั้วถูกคนซื่อใจจึงใส่ร้ายหม่อมฉัน หวังให้หม่อมฉันกับฝ่าบาทแตกแยกกันเพคะ!”

ฮ่องเต้ฉู่หรือหริ่ดวงตาลง แววดาเยียบเย็น ไม่เชื่อคำใดของ
ลี้หยางอีกต่อไป

เวลานี้เขาไม่อาจทำผิดพลาดได้แม้แต่หย้อย

ดวงตาทอดมองลี้หยางอย่างเป็นชา ปราศจากความ
อ่อนโยนดังเคย “ชะตาของเจ้าช่างขัดแย้งกับเรายิ่งนัก เจ้าทำให้
ปวงประชาเคียดแค้น สาปส่งเจ้าไปทั่วทั้งแผ่นดิน จงถ่ายทอด
ราชโองการ หวงกู่ยเพยลตตำแหน่งเป็นไฉเหริน⁴ ย้ายไปพำนัก
ที่ตำหนักชิวหยาง”

ดวงตาของลี้หยางเบิกกว้าง นางไม่อาจเชื่อหูตนเองได้

ดวงเนตรงดงามราวดวงดาราในคืนเดือนมืดพลันเอ้อคลอ
ด้วยน้ำตา “ฝ่าบาททำกับหม่อมฉันเช่นนี้มิได้! หม่อมฉันกำลัง
ตั้งครุฑโอรสของพระองค์ อีกทั้งหม่อมฉันเป็นถึงองค์หญิงแห่ง
แคว้นหลี่! หากทรงกระทำเช่นนี้ จะอธิบายแก่แคว้นหลี่อย่างไร
เพคะ!”

ตำแหน่งไฉเหรินเป็นเพียงตำแหน่งสนมระดับต่ำ
ตำหนักชิวหยางเป็นเพียงตำหนักเก่าทรุดโทรม นางผู้เคยทะนง

⁴ ไฉเหริน เป็นตำแหน่งสนมระดับล่างของราชสำนักฝ่ายใน

ตน ทำที่องอาจ ครอบครองทุกสิ่งไว้ในมือ จะยอมรับความ
ตกต่ำเช่นนี้ได้อย่างไร

“เมื่อวานแคว้นหลี่ส่งราชสาส์นมากล่าวโทษเจ้าหลายข้อ
น้องชายเจ้าประกาศตัดขาดจากเจ้า ทางนั้นได้ถอดยศองค์หญิง
ของเจ้าไปแล้ว! เราเห็นว่าเจ้าตั้งครรภ จึงยังไม่กล้าบอกความ
จริง หวังจะช่วยเจ้าอธิบายให้แคว้นหลี่เข้าใจ...” ฮองเต้ฉี่อยู่หยุด
ไปเล็กน้อย ก่อนจะส่ายมือเหยียหยัน “เจ้าถูกแคว้นหลี่ทอดทิ้ง
แล้วยังกล้าเอายศองค์หญิงมาอ้างกับเรานั้นหรือ”

ลีหยางถึงกับชะงักไป ก่อนจะหันไปมองอาหลัวอย่าง
ไม่อยากเชื่อ

มันไม่จริง ชาวที่นางได้รับมาคือฮองเต้ของแคว้นหลี่
สิ้นพระชนม์ แคว้นหลี่วุ่นวายโกลาหลไม่เป็นท่า...

มุมปากของอาหลัวกระตุกขึ้นเล็กน้อย ความยินดีพลัน
ปรากฏผ่านดวงตาคู่นั้น

ในที่สุดลีหยางก็เข้าใจ

นางพลาดแล้ว... อาหลัวหันไปเข้าพวกกับฉู่จี้เฟิงนาน
แล้ว และกำลังลากนางให้จมดิ่งลงเหว

สี่หยางไม่มีไฟจะต่อรองอีกต่อไป ทำได้เพียงเปล่งเสียง
สิ้นเครื่องออกมา

“ฝ่าบาท หม่อมฉันภักดีต่อพระองค์จริงๆ นะเพคะ
หม่อมฉันยังตั้งครรภ์อยู่ จะทรยศพระองค์ได้อย่างไรกัน...”

“เจ้าสมคบกับหลิงอ๋อง ยังกล้าพูดว่าเจ้าจงรักภักดีต่อเรา
งั้นหรือ พอได้ฟังเจ้าพูดแล้ว เราก็นึกสีกคลื่นไส้ยิ่งนัก!” อ๋องเต๋จื่อ
เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

บทที่ 245 สมคบคิดกับแคว้นเหลียง

ต่อจากนั้น เขาก็นึกขึ้นได้ว่า หากจู่จี้เพียงสามารถลอบเข้าวังมาวางเพลิงได้อย่างไร้ร่องรอย เช่นนั้นเขาก็คงสามารถลอบเข้าหา ลี้หยางได้โดยที่ไม่มีใครล่วงรู้เช่นกัน!

ยิ่งคิดก็ยิ่งโกรธจัด ฮ่องเต๋จี้ฮู่ตะเข้าที่หน้าห้องของ ลี้หยางอย่างแรง “เด็กในห้องเจ้าคือลูกนอกคอกของหลิงฮ่องไช่หรือไม่! คนมา! ให้หมอลวงปรุงโอสถขับเลือดเดี๋ยวนี้!”

“ฝ่าบาท!” ลี้หยางกรีดร้องสุดเสียง ผีนทนมความเจ็บปวดปกป้องครรภ์ไว้สุดกำลัง “พระโอรสผู้นี้...คือสายเลือดของฝ่าบาท! เป็นพระโอรสของฝ่าบาทนะเพคะ!”

ในที่สุดนางก็เข้าใจว่า วันนั้นที่นางลงมือ มันช่างโง่เขลา สิ้นดี

นางคิดว่าตนสามารถล่อลวงฮ่องเต๋จี้ฮู่ให้หลงใหลจนยอมทุกสิ่ง ทว่าบุรุษเข็นซาไร้หัวใจเช่นเขา ไม่เคยมองสตรีคนไหน สำคัญกว่าตัวเองแม้แต่หน่อย

หากนางสูญเสียนางไป นางก็จะไม่มีสิ่งใดให้ต่อรองอีก
เลย!

ฮ่องเต้จี้จู่มองไปหน้าที่ตั้งดงามหยาดเยิ้มของลี่หยาง ก็นึก
ภาพว่านางออกอ้อนอยู่ใต้ร่างของจู่จี้เฟิง “หลังฮ่องเต้รูปงามและ
หนุ่มแน่น เจ้าจะไม่หวั่นไหวได้อย่างไร”

ลี่หยางไม่รู้จะอธิบายอย่างไร หากบอกเรื่องพิษของ
จู่จี้เฟิง เกรงว่าฮ่องเต้จะสงสัยนางมากกว่าเดิม

จะทำอย่างไรดี

นางจะทำอย่างไรดี!

ขณะนั้นเอง จ้าวซางเต๋อที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็อดสงสัยไม่ได้
จึงเอ่ยปากขอความกรุณา “ฝ่าบาท...รอให้ไฉนเหรินให้กำเนิด
บุตรก่อน จากนั้นค่อยตรวจเลือดเพื่อพิสูจน์สายเลือดก็ได้
พะย่ะค่ะ”

หากเป็นสายเลือดของฮ่องเต้จี้จู่จริง การฆ่าทารกใน
ครรภ์เช่นนี้ก็เท่ากับทำบาป

ฮ่องเต้จี้จู่ตรองดูแล้วก็พยักหน้ารับคำ

โอรสของเขา...คนหนึ่งสิ้นไปแล้ว อีกคนกลายเป็นสามัญ
ส่วนคนที่ยังอยู่ในวังก็สร้างปัญหาไม่หยุดหย่อน...

ดวงตาทอดมองสี่หยางแวบหนึ่ง แล้วหมุนกายจากไป
โดยไม่เอ่ยคำใดอีก เพียงแต่ก่อนที่เขาจะออกจากตำหนัก ยังมี
รับสั่งให้หมอลวงมาดูแลครรภ์ของสี่หยาง

สี่หยางปวดท้องแทบทนไม่ไหว นางถูกนางกำนัลประคอง
ขึ้น ยังไม่พบว่ามီးเลือดออก

จ้าวซางเต๋อจะพาอาหลัวไปขัง สี่หยางแม่ริมฝีปาก เอ่ย
ขึ้นเบาๆ “แม่ทัพจ้าว ขอขำเอ๋ยกับนางสองสามคำได้หรือไม่”

ทันทีที่คำพูดหลุดจากปาก สี่หยางก็หัวเราะเยาะตนเอง
อย่างน่าสงสาร

จ้าวซางเต๋อเห็นสี่หยางตกต่ำถึงเพียงนี้ นางเป็นถึง
องค์หญิงแห่งแคว้นหลี่ต้องกลายเป็นคนไร้ที่พึ่ง ก็อดเวทนา
ไม่ได้ จึงอนุญาตให้นางพูดกับอาหลัว

เหล่านางกำนัลในตำหนักต่างก็ถอยออกไป

อาหฬัวนอนแนบกับพื้น เลือดยังคงไหลออกไม่หยุด
กลืนคาวคละคลุ้งชวนคลื่นไส้

ใต้แขนเสื้อ ลีหยางกำมือแน่น เอ๋ยเสียงต่ำด้วยความ
คับแค้น “อาหฬั เราสองอยู่ด้วยกันมาหลายปี ข้าเคยปฏิบัติต่อ
เจ้าไม่ดีตรงไหน ทำไมเจ้าต้องหักหลังข้าเช่นนี้!”

เส้นผมอาหฬักระเซิงติดอยู่บนหน้าผาก นางแทบไม่มี
แรงเงยหน้า มีเพียงเสียงหัวเราะแหบพร่าที่ลอดออกมา

“หี...ฝ่าบาทคือน้องชายแท้ๆ ของท่าน ท่านกลับไม่สนใจ
ใยดี แล้วท่านยังมีหน้ามาตำหนิข้าอีกหรือ!”

ลีหยางหรีดตาลง “ที่แท้เจ้ายังรักดีต่อฝ่าบาท แต่เจ้าอย่า
ลืมนะว่าหลิงอ่องเป็นคนเช่นไร เขาแค่หลอกใช้เจ้า!”

“ไม่ใช่เขา!” อาหฬัคำรามขึ้นมาด้วยแรงเหือกสุดท้าย
ผืนเงยหน้าจ้องลีหยางเขม็ง “คนที่เสนอให้ร่วมมือกับหลิงอ่อง
ก็คือตัวท่านเอง ฝ่าบาทยอมเสวยยาพิษแลกชีวิตเป็นตัวประกัน
ก็เพราะต้องการสนับสนุนความทะเยอทะยานของท่าน...แต่
สุดท้าย ท่านกลับทำให้หลิงอ่องโกรธเพราะเรื่องของตน!”

ฉูจี้เฟิงรักษาสัญญา ส่งโอสถระงับพิษแบบชั่วคราวให้
แคว้นหลี่ มิฉะนั้นนางไม่มีวันเอาชีวิตมาเสี่ยง

สีหน้าของลี่หยางแข็งค้าง นางพึมพำออกมาเบา ๆ
“ต่อให้เป็นเช่นนั้น เจ้าก็ไม่ควรทำกับข้าแบบนี้...”

อาหลัวหัวเราะเยาะ “ท่านจะโทษใครได้เล่า นอกจาก
ตัวเอง! ท่านคิดว่าฮ่องเต้ฉู่รักท่านจริงหรือ ข้าพลีมากมาย
แคว้นหลี่ก็สละท่านแล้ว ข้าเพียงเสริมเล็กน้อย เขาก็ไม่คิดจะ
ไว้ชีวิตท่านอีก!”

ไทเฮาแห่งต้าฉีนะหรือ ผันไปเถอะ!

น่าเสียดาย ที่ข้าวนั้นส่งออกไปไม่ทัน

ร่างของลี่หยางอ่อนแรงลงอย่างชัดเจน รสชาติของการ
ถูกทรยศจากทั้งพี่น้องและบริวารได้ประจักษ์เต็มหัวใจ

นางลู่บ่ท้อที่เริ่มนูนเบา ๆ เงยหน้าขึ้นกล่าวเสียงแน่น
“ข้ายังมีโอรสในครรภ์ ข้ายังมีโอกาสกลับมา...แต่เจ้า วันนี้ต้อง
ตาย!”

อาหลัวหัวเราะเยาะ “ลี้หยาง... ข้าแค่ไปก่อนเท่านั้น
ไม่ต้องห่วง ฮ่องเต้ตำจีต้องเลือกพระโอรสไว้ ชีวิตท่านยังใ
ก็ไม่เหลือ... ข้าจะรอท่านอยู่ที่ปรโลก!”

ลี้หยางทนฟังต่อไม่ไหว ร้องสั่งให้ลากตัวอาหลัวออกไป

ทหารราชองครักษ์เข้ามาพาตัวนางออกไป ทว่าเสียง
หัวเราะของอาหลัวกลับยังดังก้องในหูของลี้หยางอยู่รำไป

ในวันนั้น ทัวทั้งเมืองหลวงมีการติดประกาศพระราชโองการ
เรื่องการลงโทษลี้หยาง ความเคียดแค้นของราษฎรจึงบรรเทาลง
ได้เล็กน้อย

ฉูเจิงเต๋อซึ่งเวลานี้ไม่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้
ไม่ค่อยเข้าวังอีกต่อไป แต่กลับไปกินข้าวที่เซียนเว่ยโหลว
บ่อยครั้ง

เมื่อหลงจู้เห็นเขามาถึง ก็นำทางเขาไปยังห้องรับรอง
แขกด้วยตนเอง

ฉูฉิ่งเต๋อเข้าไปในห้อง เห็นเงาคนสองคนอยู่หลังม่าน
ลูกบิด รู้สึกแปลกใจนัก ก่อนที่ทั้งสองจะก้าวออกมาให้เห็นชัด

ผู้หนึ่งคือเซียวเจิ้งหมิง อีกผู้หนึ่งคือหัวหน้าศาลชุนเทียน

ฉูฉิ่งเต๋อชะงักไปเล็กน้อย แล้วถอยหลังโดยไม่รู้ตัว

เซียวเจิ้งหมิงอายุเลยสามสิบ ไบหน้าธรรมดา ใส่เพียงชุด
คลุมสีเทา ดูแล้วไม่สะดุดตาเลยแม้แต่น้อย

เมื่อเห็นฉูฉิ่งเต๋อแสดงความตื่นกลัว เขารีบเอ่ยขึ้นว่า
“องค์ชายใหญ่อย่าตื่นตกใจไป ใต้เท้าโจวเป็นคนของข้า ชาวลือ
ที่แพร่สะพัดในตอนี้ ก็ได้ใต้เท้าช่วยเหลือ”

ฉูฉิ่งเต๋อมองเขาด้วยแววตาไม่แน่ใจ แม้ในใจยังรู้สึก
หวาดระแวงอยู่มาก

คาดไม่ถึงว่าแคว้นเหลียงได้แทรกมือเข้ามาในราชสำนัก
ของต้าฉีนานแล้ว มิอาจรู้เลยว่ามีขุนนางสักกี่คนที่ถูกแคว้น
เหลียงซื้อตัวไปแล้ว